

Me V

V MUZEU BYLY OTEVŘENY
DVĚ VÝSTAVY

Drahé kameny a minerály

do 26. října 1998

Jan Pavlíček Vodoobrázky 1998

do 16. října 1998

Přijďte se podívat, budou se Vám určitě líbit.

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník č. 9-10/1998, vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 400 ks, cena 6,- Kč. Příspěvky zasílejte do každého
3. v měsíci na MěÚ ve Vysokém nad Jizerou PSČ 512 11.
V roce 1998 vytiskla Tiskárna GLOS Semily, s.r.o. - tel./fax: 0431/62 45 84.

Musem

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

Září - říjen 1998

*Má-li člověk v duši světlo,
vyzařuje z něj krása.
Vyzařuje-li z člověka krása,
vládne v jeho domě harmonie,
vládne-li v domě harmonie,
panuje řád v národě.
Panuje-li řád v národě,
je mír na celém světě.*

Východní moudrost

ZPRÁVY z městského úřadu

Končí druhé čtyřleté období práce na radnici. Šli jsme do voleb plni ideálů a přiznajme si, že někteří hodně naivní. Každodenní práce nás postavila před řadu problémů, o kterých jsme dříve neměli ani tušení, které jsme najednou museli řešit, problémy našich spoluobčanů, sousedů a přátel. Mnohdy s vědomím, že přijatá řešení nejsou nejlepší, ale že jsou v současné době a za daných podmínek nejméně špatná. Po celou dobu volebního období jsme naráželi na problémy s nedokonalými zákony a předpisy. Ale přesto nás práce v zastupitelstvu města mnohému naučila. Mě osobně naučila pozorně poslouchat názory druhých, respektovat rozhodnutí kolektivního orgánu jako je zastupitelstvo města, i když jsem s ním osobně v mnoha případech nesouhlasil. Blíží se komunální volby, které se uskuteční 13. a 14. listopadu. V našem městě bylo odsouhlaseno 9 členů zastupitelstva. O to více bude záležet na přístupu k plnění povinností, ke kterým se složením slibu jako členové zastupitelstva zavázali. Při současně malé politické a občanské aktivitě nebude snadné vybrat a navrhnout dostatek kandidátů. Praxe, kdy se navrhovali kromě skutečných zájemců o veřejnou práci i ti, kteří kandidovali tzv. do počtu, by se podle mne neměla opakovat. Každý by si měl promyslet, zda jeho rodinné a pracovní podmínky mu dovolí přijmout místo

v zastupitelstvu města. Dále musí mít kandidát značnou dávku trpělivosti, sebeovládání a psychologických schopností, aby mohl procházet svým funkčním obdobím bez velkých stresů a konfliktů, i když se jim mnohdy vyhnout nedá. Kdo zkusil práci s lidmi zvláště v dnešní době, dá mi jistě za pravdu. Přesto chci v podzimních komunálních volbách kandidovat, chtěl bych s ostatními dokončit investiční akce, např. bytový dům, plynofikaci, trafostanici, depozitář muzea, vodovod, i ostatní menší akce ve městě a vesnicích. K tomu, aby se to z větší části zdařilo, považuji za nejpodstatnější pro sebe a především pro své spolupracovníky zajištění dobrých materiálových a pracovních podmínek.

Je třeba zúročit získané zkušenosti a postarat se o to, aby náš úřad zaručil dobrou úroveň při vyřizování žádostí našich občanů. Budeme-li si vážit vlastního konání, potom bude uznáno i ostatními lidmi. Měli bychom být hrdí na svoji práci, ať vykonáváme jakoukoliv, řemeslnickou, politickou nebo pracujeme na MěÚ. Jsem rád, že právě u nás dokáže úředník postřehnout jemné rozdíly v potřebách, právech i povinnostech konkrétního občana, že dokáže poradit, rozhodnout a pomoci spoluobčanovi, ve kterém nevidí jen případ nebo číslo jednací. Je dobře, že občanská veřejnost má možnost se seznámit s přijatými usneseními ze zasedání MZ, která jsou zveřejňována na výlepových plochách a úředních deskách města. Pokud někdo chce a má zájem se s těmito usneseními seznámit blíže, má možnost do materiálů nahlédnout přímo na MěÚ. Přestože jsme měli

v uplynulém volebním období finanční potíže, dá se hodnotit jako celek velmi kladně. Za to patří poděkování především dnešnímu zastupitelstvu, organizacím, podnikatelům, spolkům, úředníkům a zaměstnancům městského úřadu.

Moje poděkování patří i všem občanům za velmi dobrou spolupráci, toleranci a pochopení, že ne vždy se všechno podaří tak, jak si přejeme. V příštím volebním období přejí novému zastupitelstvu, aby zvládlo bez problémů veškeré stavební investice a nemělo těžkosti s jejich financováním. Aby si dovedlo získat na svoji stranu většinu občanů našeho města. Závěrem mi dovoluji všem připomenout, že lidská práva jsou majetkem všech. Ale praktický význam mají, když jsou spojena s odpovědností a povinnostmi.

*Jindřich Matura,
starosta města*

ZASEDÁNÍ

Usnesení MZ

Většina členů Větrníku nesouhlasí s uváděním usnesení ze zasedání MZ v plném znění, protože jeho obsah bývá často pro většinu nesrozumitelný.

Budeme uvádět jen důležité rozhodnutí. Kdo chce vědět podrobnosti, jsou jednak na vývěsních tabulích města, nebo je možno se zeptat přímo na MěÚ a nahlédnout do originálu.

Upozornění

Kdo nemá popelnici na domovní odpad, může si v TANO zakoupit černý igelitový pytel Rotes-Rokytnice a naplněný a zavázaný postavit k odvozu

Usnesení z 27. zasedání městského zastupitelstva ve Vysokém nad Jizerou konaného dne 17. 8. 1998 v sále hasičské zbrojnice ve Vysokém nad Jizerou.

● MZ schválilo prodej objektu KJ v Helkovicích panu Pavlovi Knopovi za cenu 749.000,- Kč, zároveň odsouhlasilo ceny za odprodej věcí movitých z tohoto objektu, které jsou v majetku města, prodejem pověřuje za MZ pana Jiřího Doubalíka.

● MZ odsouhlasilo s členy MZ pro komunální volby, které se budou konat ve dnech 13. - 14. 11. 1998

● MZ odsouhlasilo s platností od 1. 9. 1998 výši sazby místního poplatku za každý provozovaný VHP ve výši 5.000,- Kč

● MZ odsouhlasilo pronájem koupaliště v Mlejnkách ve prospěch pánů Skalníka a Hecla na období 5 let. Smlouvu o pronájmu vypracují starosta a tajemník

ODS

a komunální volby '98

I když ještě doznívají ozvěny letošních mimořádných voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, máme tu volby další, a to volby komunální. Co se týče jejich významu pro občany jsou v mnoha ohledech tyto volby stejně důležité jako ty parlamentní. Mají však přece jen něco odlišného. Připraví si tyto komunální volby, to zname-

ná vybrat kandidáty, sestavit kandidátku, volební program, provést všechny administrativní úkony spojené s podáním kandidátních listin atd., to vše si musí zajistit jednotlivé kandidující subjekty samostatně. Za nejdůležitější já osobně považuji zejména vlastní rozhodnutí potencionálního kandidáta, zda vůbec kandidovat chce.

Před těmito otázkami stálo i místní sdružení ODS /MS ODS/ a rozhodování o tom, zda se voleb jako strana zúčastní, bylo projednáváno na jednání MS ODS dne 28. 8. 1998. Nakonec se MS ODS usneslo, zejména s ohledem na výsledek ODS ve Vysokém nad Jizerou v parlamentních volbách, že se kandidátka postaví. Já sám jsem došel také k závěru, že nelze jinak, ať je výsledek jakýkoliv. Myslím si, že ti voliči, volící v mimořádných volbách ODS, mají mít možnost volit zástupce této strany i na komunální úrovni. Jenom připomínám, že ODS v parlamentních volbách v rámci volebního obvodu Vysoké n. Jiz. získala téměř 27 % hlasů, což bylo nejvíce ze všech kandidujících stran. Z výsledku výše zmíněného jednání MS ODS je zřejmé, že převládá pocit odpovědnosti jednotlivých členů ODS, ať už jsou nebo nejsou na kandidátce pro letošní komunální volby, vůči pravicově smýšlejícím voličům.

Kandidátka byla sestavena jako stranická, i když nebylo jednoduché ji sestavit ze současných sedmnácti členů MS ODS ve Vysokém n. J. Členská základna se však nebránila doplnění kandidátky o nezávislé či příznivce ODS, což potvrdila i svým usnesením. K této variantě však nebylo nutné přistoupit. Myslím, že

je to tak dobře. Neboť, řečeno sportovní terminologií, jestliže chci kopat za nějaké mužstvo, musím být v první řadě na nějaké soupisce. I když v dnešní době je stále ještě do určité míry odvahou nechat se zařadit na kandidátní listinu, místo aby to byla určitá čest moci být volen občanem do zastupitelských orgánů na nejrůznější úrovni.

Ať tak nebo tak, ze strany MS ODS ve Vysokém nad Jizerou bylo provedeno to základní, co je k účasti v letošních volbách nutné, tedy sestavení kandidátní listiny s vědomím veškeré odpovědnosti, kterou tento krok obnáší. Závěrem bych chtěl poděkovat všem, kteří souhlasili se svou kandidaturou a poneseou svoji kůži na trh i v této stále nestandardní politické době.

Kandidátní listina MS ODS pro komunální volby 1998

1. Karel Bárta - Vysoké n. J.
2. Marie Trunečková - Vysoké n. J.
3. Zdeněk Kašák - Sklenařice
4. Martin Petruška - Vysoké n. J.
5. Jaroslav Kučera - Vysoké n. J.
6. Martin Hnyk - Vysoké n. J.
7. Alena Bartoníčková - Vysoké n. J.
8. Bohuslav Nosek - Helkovice
9. Vladimír Bartoň - Vysoké n. J.

Karel Bárta

Desatero pro zastupitele

K desateru pro zastupitele se bohužel nevyjádřili ing. K. Kellner a Zdeněk Kašák, přestože byli včas informováni. Protože volební období v listopadu končí, již se asi nevyjádří.

Poz. redakce

Zprávy z muzea

Návštěvnost

- muzeem prošlo 8390 návštěvníků, loni za tutéž dobu 8016 návštěvníků.

Nové expozice

- odboj za 1. sv. války - J. Müller a Dr. K. Kramář

Odboj za 2. sv. války

- zahraniční letci Štěpánek, Žanta, Kopal, radista Babec

Výstavy

- byly uspořádány celkem 6 výstav, jedna přednáška a jeden křest knihy

Depozitář a sklep

- pokračováno v uklidu a třídění sbírek

Inventury a zpracování sbírek na počítači - část zinventurovaných sbírek je již zpracována, v letních měsících práce nepokračovaly

Sochy, kříže, památníky

- byl proveden jejich soupis a byly vyfotografovány

Zaměření studijních návštěv

- divadlo, staré tisky, rukopisy, hrad Nis-tějka a Navarov, staré hračky, ruční práce, žací nástroje a osoba Dr. K. Kramáře

Využití tiskárny

- tiskárna slouží k tisku vlastních plakátů, pozvánek, letáčků pro návštěvníky muzea i pro popisky pod exponáty a různé nápisy

Jana Vaváčková

Co se nám líbí a co se nám nelíbí

Jak se nám zdá, našla tato kapitola Větrníku už své příznivce a přirozeně také odpůrce. Ale jinak to ani nejde, vždycky je někdo pro a jiný proti, kritiků je vždycky dost, méně už těch, kteří kritiku přijímají, i když je zcela oprávněná.

Je toho ve městě už hodně, co se nám líbí.

Většina podnikatelů dbá na to, aby měli před obchodem či podnikem čisto, denně zameteno, upravené výlohy, okna s květinami atd. Jako jeden ze vzorných příkladů - tedy jeden za všechny - uvádíme Květin-ku a Sport manželů Fišerových. Ale už vedle před cukrárnou, kolem nákupního střediska, před restaurací Na růžku a kolem novínového stánku se o takovém pořádku mluvit nedá.

Škoda, patří také k celkovému pohledu návštěvníků a turistů na naše náměstí.

Zně skončily a díky zaměstnancům ZD Horal je náměstí i hlavní ulice zbavena slámy. Nemělo by se ale zapomínat i na ulici ke hřbitovu, tudy jezdí zemědělské povozy a tudy také chodí většina turistů na procházky. Podobně je to i s ulicí směrem na Starou Ves. Při nedávné výměně názorů s členy vedení ZD bylo řečeno, že Vysoké je sice město, ale v podstatě že je to zemědělská vesnice, to znamená, že musí počítat s nečistými ulicemi. Nevím, jaký názor na Vysoké - město či vesnici - budete mít vy, milí čtenáři, ale naše redakce s tím nesohlasí. Vysoké je městem a bude slavit 700 leté trvání. Že máme prosperující zemědělské družstvo, to je i pro tak malé

město významné, pro zdejší brambory si jezdí lidé zdaleka. Když je sklizeň sena, obilí nebo brambor, je logické, že se objeví nečistota na ulicích, ale dá se přece uklidit. Většina z nás už byla v některém sousedním západním státě, mají tam také vesnice ryze zemědělské, a přesto je tam pořádek. Všechno přece záleží na lidech a jejich vztahu k bydlišti, domu, městu a ke společnosti vůbec. Bývaly časy, že každý majitel obchodu či živnosti sotva ráno otevřel, zametl nejdříve před obchodem d e n ě. To se bohužel dnes všude a někde vůbec neděje. Zůstaňme ještě na náměstí. Objekt p. M. Štěpánka je staveniště, ale přesto i staveniště může být uklizené aspoň do ulice, není to dobrá vizitka pro majitele. Neuklízí se také kolem hotelu Morava, pokud k tomu zástupce majitele není přímo vyzván, což je asi 2x do roka. Pro hotelové hosty to také není často příjemný pohled. Vzorné je celé okolí Spořitelny. Ještě jedna věc nepůsobí ani pěkně, ani esteticky, ani hygienicky, a to je vylévání špíny na ulici. Od toho jsou přece výlevky, kanály. Nevypadá to pěkně, když se před některým domem, podnikem nebo obchodem objeví špinavá pěna, někde i drobné zbytky z kuchyně. Chceme a jdeme přece na západ, ne na východ, takhle se špína vylévala, když nebyla kanalizace. Nebo jsme ještě na úrovni Podkarpatské Rusi?

Vypravili jsme se tentokrát „starovač-kou“ k továrně. Je radost podívat se na upravené a ozdobené domy, okna plná květin, na domy, které se opravují, aby se staly pěkným domovem obyvatelů. Smutný je ale pohled na domy opuštěné, nechané času a povětrnosti, které se v řadě těch pěkných vyjímají jako suché pláňe uprostřed kvetoucího sadu. A jiných kontrastů je na této starove-

ské straně dost. Nádherné a upravené kvetoucí zahrady a vedle přes ulici vysoká nese-kaná tráva a „křáčci“, asi „země nikoho?“

Smutný je pohled na Machačkovu spaleniště. Kdo to konečně uklidí a zbaví náves toho neutěšeného pohledu a spousty myši, které tam mají skvělé rejdiště, zvláště když někteří spoluobčané využívají tohoto spaleniště ke skládování svého domovního odpadu.

Návštěvníci se pozastavují i nad tím, a oprávněně, jak mohl stavební úřad /který a kde/ dovolit postavit vyložené městský dům vedle těch nízkých chaloupek. Že se dá řešit i moderní bydlení dobrou a vhodnou architekturou, která do prostředí zapadá, dokazuje stavba rodinného domku manželů Čivrných. Překvapením je i adaptace a celková přestavba „Pašákovny“ spojené se zříceninou domu Pošepných. Vzniká tam velice pěkné stavení. Krásně působí i přestavba a celé prostředí kolem domu p. Sehnoutkové. Všechny ostatní nejmenované domy jsou pěkné, čisté a upravené, zahrádky kvetou, kvetou i okna a pěknou tečkou je pension Alba s upravenou zahradou.

Vrátili jsme se po silnici a prošli celé naše vysoké sídliště. Všechno je tam ještě nové, všude plno květů, okna i balkóny i zahrádky prozrazují vztah majitelů k této nezbytné části života - estetickému citění. Že je možno i v nájemních domech bydlet pěkně a mít kolem sebe a kolem domu čisto, dokazují všechny 4 bytovky a jejich okolí, tedy zase lidé a jejich vzájemné vztahy a vztahy k prostoru, kde žijí svůj život.

● V minulém čísle jsme vás informovali o zřízení nového prostoru pro kompostovatelný materiál. Stalo se tak za vydatné

pomoci ZD Horal. Stačí požádat na MěÚ nebo přímo zaměstnance MěÚ o odvoz. Uskladnění kompostu je zdarma, zájemce zaplatí jen odvoz a bude mít kolem svého domu čisto. Přístup občanů k novému kompostovému prostoru nebude umožněn, neboť řada občanů dává do kompostu i domovní odpady a stavební suť. Tím se zakazuje skládání podobného materiálu v parku u hřbitovní zdi. Veškerý tento kompost bude odvezen, prostor bude oset a stane se součástí parku. Tato opatření se nevztahují na hřbitovní odpad. Ten se bude odkládat na vyznačená a řádně označená místa, nikoli už na „smetiště“ v dolejších rohu hřbitova.

Hřbitov je v současné době v pořádku, tráva je posečená (díky vzorné práci zaměstnanců města) a uklizená a záleží opět jenom na lidech, jak budou respektovat veškerá nařízení.

Redakce

Poděkování

Město děkuje občanům Skleňařic, kteří se podíleli na pracích spojených s rekonstrukcí místní komunikace směrem ke koupališti, za jejich příkladnou snahu pomoci vyřešit tento dlouhodobý problém. Zvláštní dík patří panu Jos. Noskovi ml., který se ujal organizace celé akce.

Za obec Skleňařice patří dík všem jejím chalupářům a chatařům, kteří přispěli značnou finanční částkou k uskutečnění této akce.

Víte, že...

se v městském muzeu připravuje expozice vysokého rodáka Dr. Vincence Kramáře, znalce umění a sběratele, ředitele obrazárny vlasteneckých přátel, později Národní galerie

(Viz článek Madona)

30. září se definitivně uzavře prodejna průmyslového zboží v Jednotě. Podle slov vedení Jednoty v Jilemnici je prodejna naprosto nerentabilní. Konkurence ve Vysokém je čím dál větší a kupní síla malá. Ani nová úprava prodejny nepomohla. Výběrové řízení na prodej či pronájem vniklých prostor bude probíhat do konce září.

Školní okénko

Co nového v MŠ

Mateřská škola ve Vysokém n. Jiz. byla otevřena již 24. srpna, a týden do 1. září byl vyplněn posledními přípravami.

Děti nastoupí do vymalovaných tříd, kde je čeká nový kuchyňský koutek a nový nábytek /stoly a židle/.

Ke změnám ve složení pedagogického sboru nedošlo. Snížil se počet přijatých dětí. Důvodem jsou nedostatečné pracovní podmínky maminek. Do oddělení „Berušek“ /I. odd. / nastoupí 15 dětí a do oddělení „Sluníček“ /II. odd. / 24 dětí.

V tomto školním roce budou paní učitelky dětem vytvářet podmínky pro tělesnou pohodu a jejich zdraví, rozvíjet hrou a jemnou motoriku /příprava na školu/, rozvíjet slovní zásobu, která je stále rok od roku chudší. Jistě nebudou opomenuty kurzy plavání, lyžování, turistické akce i návštěvnost divadelních představení a jiných akcí. Doufáme, že se nám podaří jako každým rokem několik společných akcí s rodiči. Budeme pokračovat v tom, co se nám osvědčilo. Věříme, že dětem vytvoříme takové podmínky, aby se jim v našem prostředí líbilo.

Kolektiv MŠ

ZŠ

Ohlédnutí za školním rokem 1997/98

Každý rok se účastní naši žáci různých soutěží a olympiád, kde mohou porovnat své vědomosti a dovednosti s žáky ostatních škol.

Naše výsledky v okresních soutěžích

Anglický jazyk - Jan Pohanka - 8. místo
Recitace - Eva Večerníková, Jana Hloušková - čestná uznání

Pythagoriáda - Ondřej Vaverka - 6. místo
Přírodopis /starší žáci/ - Vlastimil Nesvada - 2. místo

- Denisa Karpišková - 5. místo

- Jan Pohanka - 6. místo

Přírodopis /mladší žáci/

Katka Fialová - 1. místo

Tomáš Tichánek - 2. místo

Monika Žantová 3. místo

Ondra Vaverka - 7. místo

Matematika - Jan Pohanka - 1. místo

Český jazyk - Denisa Karpišková - 26. místo /z 69/

Dopravní soutěž - poslední a předp. místo

Tělovýchovné soutěže

fotbal - okrsek - starší žáci - 4. místo

- mladší žáci - 9. místo

Pohár českého rozhlasu v Turnově

běh 60 m - Tomáš Hladík - 1. místo

- Martina Kristanová - 1. místo

běh 1000 m - Tomáš Tichánek - 5. místo

skok - dálka

- Martina Kristanová - 1. místo

- Vít Zelinka - 4. místo

vrh koulí - Jaroslava Kvardová - 5. místo

- Hana Kuncová - 7. místo

skok - výška

- Kateřina Fialová - 7. místo

Atletický pohár v Turnově

družstvo starších žáků - 3. místo

hod diskem

- Jaroslava Kvardová - 1. místo

běh 100 m překážky

- Tomáš Hladík - 2. místo

běh 60 m - Tomáš Hladík - 3. místo

Fotbalové utkání mezi naší školou a ZŠ

Jesenný - zvítězili jsme 5:3 - autorem všech branek byl Tomáš Hladík.

Výtvarné soutěže

Ve výtvarné soutěži Českého rozhlasu bylo hodnoceno 6000 prací. Pouze 200 jich postoupilo do finále - mezi nimi i výkres Veroniky Poláčkové.

„Za šťastnější dětství“ pořadatel DDM Lomnice n. P. - odměněn Michal Brož-jeho práce byla vybrána do desítky nejlepších.

Všem jmenovaným žákům a žákyním děkují za reprezentaci naší školy.

D. Nýdrlová, ředitelka

Zpráva z ISŠ

Ve školním roce 1998-99 se otevírají první ročníky těchto oborů:

- obor automechanik
- obor opravář zemědělských strojů
- nově se otevírá obor autoelektrikář

V prvním ročníku mají všechny tři obory společný obsah výuky, teprve ve druhém ročníku se obory specializují. Žáci učňovských oborů se budou střídat po týdnu ve třídě a v dílnách.

V učení pokračují žáci druhých ročníků učebních oborů. Třetí ročníky letos nejsou /kvůli přechodu na devítiletou docházku ZŠ/.

Kromě učňovských oborů pokračují ve studiu studentky rodinné školy - maturitního ročníku, studenti a studentky obchodní akademie-maturitního ročníku, prvního a druhého ročníku a studenti nástavbového oboru podnikání v oboru. V letošním školním roce se v ISŠ bude učit kolem tří stovek žáků, pro něž jsou vybaveny třídy, učebny a žákovské domovy

Vedení ISŠ

Z KULTURY

Divadelní kukátko

Divadelní soubor Krakonoš a Francie '98

Ve dnech 1. až 9. července 1998 pobýval divadelní soubor Krakonoš na cestách v Normanidii. Jak k tomu došlo, jak jsme

se tam měli a co jsme tam dělali a co bude dál, jsou otázky, na které se budu snažit odpovědět.

Pro nás na počátku byl partnerský vztah mezi městy Vrchlabí a Douville. V rámci tohoto partnerství dochází k výměnným zájezdům sportovců, hudebníků, představitelů měst, osobním přátelstvím a dalším kontaktům. A jedním z těchto prvních kontaktů bylo představení divadelního souboru Theatre Sans Lien na vysoké přehlídce, Francouzského souboru se u nás zalíbilo, shlédlí v rámci přehlídky i další představení, a slovo dalo slovo, a tak v roce 1996 jsme jeli do Francie zahrát představení O židovi Šilokoj. A již tehdy vznikl zárodek letošního zájezdu. V loňském roce bylo divadlo Krakonoš v Normandii s loutkovou scénou a zároveň se již podrobněji rozebírala naše další spolupráce na společné hře. Francouzští přátelé přišli s návrhem na hru Měšťák šlechticem, který byl z naší strany přijat. Zcela jsme chápali tuto volbu, protože francouzský režisér Daniel Guilbert je uznávaným odborníkem na dílo Moliérovo. Následoval výběr překladu, aby co nejvíce odpovídal francouzskému originálu. Každý soubor zkoušel na svých prknech hru po svém. Na podzim pak zavítal do našeho okolí z Normandie hudební soubor umělecké školy a při té příležitosti jsme opět probírali některé otázky, až padl první termín společných zkoušek. Tyto zkoušky se uskutečnily ve Vysokém ve dnech 4.-9. dubna 1998. Tehdy přijel francouzský soubor k nám, byl ubytován v Nistějce a stravovali jsme jej v divadle Krakonoš. Také jsme pro ně uspořádali několik

poznávacích zájezdů po okolí. V rámci tohoto pilného týdne byla vytvořena základní stavba společného představení, byli jsme seznámeni s kostýmy francouzských přátel a oni s naším pojetím scény a výpravy a došlo k porozumění obou režisérů (naše představení režíruje Jan Hejral). Nakonec padl termín následné zkoušky ve Francii. Opět jsme pilně zkoušeli a v průběhu května se upřesnil termín zájezdu a místo zkoušení - Dozulé. Byla vybrána trasa zájezdu, vypočten předběžný rozpočet, na který každý účastník přispěl poměrnou částí. Na přípravné schůzce již před zájezdem jsme se rozdělili do několika odborných sekcí (dopravní, úklidová, zábavná, technická, stravovací, picí, bagážová, leskdělající, spojovací, překládající, dokumentační, bloudící, zvláštní a katastrofická) - každý byl samozřejmě v několika sekcích. Zájezdu se nás účastnilo celkem 38, včetně řidičů a přátel z Vrchlabí.

A konečně je 1. července 8 hodin ráno a autobus po usilovném nakládání a balení a trojnásobném objetí kostela vyjíždí. Ještě nafasovat pivo na cestu v pivovaru Nová Paka, a již přes Čechy, Německo a Belgie do Normandie, kde jsme v 11:31 dne 2. července 1998. Po srdečném uvítání je k obědu podávána krůta s bramborem. Poté se jdeme ubytovat do městečka Dives sur Mer, kde jsme loni hráli loutky, na internát. Každý má k dispozici postel, skříň, společné sociálky - co víc si můžeme přát. Na aklimatizaci máme čas do večera, kdy hned po večeři (špagety) zkoušíme až do půlnoci. Zkoušíme a jíme v areálu mateřské školky. Vlastní zkušebna je velká asi 8x8 m a do stropu také

není vysoko. Zkoušíme v náznakové dekoraci, s nutným vybavením a rekvizitami. Následující den je pátek a pro nás je připraven zájezd na pobřeží vylodění - invaze, kde jsme byli již před dvěma lety, ale pro účastníky zájezdu, kteří s námi tehdy nebyli, je to nový zážitek. Já však zůstávám ve školce a píši, jen se ze mně kouří, scénář - dvojazyčně divadelní knihu. Po večeři (vepřové s hranolkami) jdeme opět zkoušet až do časných ranních hodin. V sobotu a v neděli zkoušíme již od rána až do půlnoci.

Ten, kdo má v průběhu zkoušení čas, čeká na výstup, nebo má po něm, se připravuje na svůj další výstup, nebo hraje petánek, nebo tráví chvíli v moři. Ostatní mají možnost navštívit pro nás tak vzácné moře pouze na přelomu dne - o půlnoci. Na sobotní večer je však připravena slavnostní večeře se společností našich francouzských přátel včetně jejich rodinných příslušníků. Naše zábavná sekce vyndává hudební nástroje a hraje se, zpívá, soutěží, sportuje až do časných ranních hodin. Pondělní dopoledne trávíme prohlídkou městečka Falaise a odpoledne se pokusíme sjet řeku. Někteří (většina) z nás však sedí v kánoí či kajaku poprvé, a tak posléze je zřejmé, že jde o oplatku za nouzové opuštění lanovky na Ještěd, které jsme pro naše přátele připravili v dubnu. Celkový zážitek z výletu je však výborný, a tak na závěr ještě někteří a některé skákají z šestimetrového mostu do řeky. A večer opět po večeři zkoušet až do půlnoci. Úterní dopoledne každý tráví po svém - někdo po nákupu, někdo dospívá, někdo hraje petánek. Odpoledne se však jedeme podívat na

dělostřeleckou pevnost Du Mont-Canisy nedaleko od Douville. Tato pevnost pro šest 155mm děl byla budována Francouzi proti vpádu Němců, ale po kapitulaci byla dobrovolně předána Němcům na obranu proti spojencům. Pevnost chránila vjezd do přístavu Rouen. Pro popis úterního večera použiji úryvek z cestovního deníku:

18.00

Místnost vedle zkušebny opustily děti, které s námi přes den sdílely společné prostory, a mohli jsme nastoupit k přípravě na naše představení. Scéna byla postavena za několik okamžiků, stejně tak jako pomocné prostory i místa pro nápovědu. Jedna nápovědní kukaň byla netradiční, protože Evička napovídala z otevřené skříně, kam byla v době děkovačky téměř zavřena děkujícími se účinkujícími.

Naši herci se chystali v české šatně a francouzští také ve své, ale atmosféra posledních minut nás stmelila tak, jako by mezi námi ani žádná zeď nebyla. Filozofové si společně projížděli své texty, dodávali jsme si odvalu jeden druhému naprosto zřetelnými gesty, protože jsme se báli všichni stejně.

Náhle se rozsvítila světla reflektorů, která jakoby mávnutím proutku proměnila chodbu v opravdové jeviště. Vystoupili oba režiséři a uvedli, že touto veřejnou zkouškou končí první etapa společné práce (asi 94,5 hodin zkoušek). Publikum z členů francouzského souboru a našich společných přátel napjatě očekávalo, co se bude dít.

A my jsme očekávali také! Ale kupodivu po pomyslném třetím zazvonění začalo to, co by mohlo být i divadelním představením. Sice občas nápovědky kulily oči víc než turci v posledních scénách, stránky jim v rukou šustily sem a tam, jako by právě vycházely z tiskáckého stroje, a Danielova nápověda byla slyšet až na náměstí, ale nikde nebyl takový zádrhel, že bychom nemohli pokračovat. Jordánové si přátelsky půjčovali klobouky a jeden za druhého zaskočil i na jeden výstup. Martička vždycky sehnala všechny herce, i když musela mnohdy utíkat kolem celé budovy i přes překážky (oknem, dveřmi, přes plot a pod.). Zkrátka všichni se snažili jako o život. Reakce diváků byly milé, překvapivě příznivé a povzbuzovaly nás tolik, že jsme velice brzy dohráli do konce, doprovázeného i potleskem.

Jak jsme byli najednou lehčí! Balvany trémy a nejistoty z nás spadaly a rázem bylo lépe na světě. Hned nám víc chutnal kalvados našich přátel, který nám přinesli na večerní pohoštění na rozloučenou. A vlastně se nám ani loučit nechtělo, byli jsme již jako mezi svými. Zazpívali jsme normandským ochotníkům píseň na rozloučenou, jejíž slova vyšla z hudební dílny pana Pošepného:

*Ve Francii jsme týden pěkně žili
v městečku Dozulé.*

*Divadlo jsme zde s Danielem hráli,
bylo to příjemné.*

Dneska se však s vámi

už budeme loučit,

domů ráno pojedem,

ale než se spolu ještě rozloučíme,

*písníčku vám zapějem.
Přátelé vezdejší, naši nejmilejší,
zas k vám rádi přijedem
nebo u nás v Čechách,
našich krásných horách,
s vámi rádi pobudem.
Děkujeme vám pěkně, pane Moliere,
za vašeho měšťana.
Tahle hra vaše dala dohromady
srdce stejně nadšená.
Zazvonil nám zvonec,
pohádka je konec,
loučení však přišel čas,
ve Vysokém v říjnu se na setkání
budem řešit všichni zas.*

Jste zvědaví, jak jsme se domlouvali - měli jsme s sebou tři tlumočníky, kteří byli stále k dispozici na place, mnozí z nás se domlouvali anglicky, protože francouzští přátelé vládnou angličtinou, a hlavně - společnou řečí byl text a duch divadelní hry, jejíž tvorby jsme byli součástí. A co dál? Po dalších zkouškách sehraje dvakrát společné představení v rámci přehlídky Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém a pak nás čekají v prosinci další představení ve Francii.

Ing. Josef Hejral

Cesta do Anglie tunelem

Když jsem se dozvěděl, že pojedeme do Anglie navštívit sestřičku, která tam pracuje jako au paire, nebyl jsem z toho moc nadšený. Byl jsem totiž skálopevně přesvědčen, že nás tam čeká počasí typické pro tuto zemi. Přesto jsme se tam vydali.

V Hrádku nad Nisou jsme přešli do Polska a hned nato do Německa. Pak jsme pokračovali po místy rozestavěných dálnicích přes Aachen, Brusel a Ostende do Calais. Tam jsme přijeli ve 3:34 hodiny ráno. Očekávali jsme, že si budeme moci vybrat ze tří možných způsobů dopravy, ale na místě jsme zjistili, že jediná značená cesta vede tunelem.

Z dálnice jsme sjeli na osvětlenou silnici, po které jsme dorazili na veliké prostranství, na kterém se řadily automobily a popojížděly k první řadě budek, ve kterých se kupovaly lístky na vlak. My jsme zastavili na kraji a taťíněk se strýčkem sešli zeptat, jakou měnou se dá lístek pořídit. V tu chvíli za námi přijel i výletní autobus z Prahy.

Lístek byla vlastně magnetická karta, normální jízdenky a kartu patřící na zpětné zrcátko, aby měli přehled, kam patříme, kdybychom zabloudili.

Po projetí této řady jsme dorazili ke druhé, kde jsme museli jízdenky a magnetickou kartu ukázat velice zvědavému Angličanovi, a pak jsme jeli dál, kde se třídila auta podle výšky. Projeli jsme šikanou, kde se třídila auta podle délky a zařadili se do řady stojících vozidel před poslední řadou. Tam jsme stáli asi půl hodiny, než se zvedly závoje a my mohli pomalu jet koridorem přímo k vlaku. V tuto chvíli se už nedalo vrátit zpátky. Celé mi to připomínalo tajemnou epizodu ze seriálu Akta X.

Z mostu vedoucího nad kolejí jsme sjeli přímo k přistavenému vlaku Le Shuttle a navigování několika lidmi jsme do něj najeli a pomalu popojížděli jednotlivými osobními vagony dál, až nás

zastavili. Po zaplnění jednoho se průjezd mezi vagony uzavřel a zůstaly jen dveře pro lidi. Téměř každý z vagonů měl toalety a schůdky do horního patra, kde se rovněž řadily vozy. Také měl každý několik okének, takže jsme se mohli dívat ven. Tehdy bylo ale 5:21, takže jsme toho moc neviděli. Jen v matném žlutém osvětlení se nám rýsovaly tvary dlouhého vlaku stojícího hned vedle. Působilo to na nás velice záhadným dojmem.

Když jsme se rozjeli, bylo komické pozorovat stojící automobil. Neustále sebou vrtěl, jako by pod jeho koly ubíhala nerovná vozovka. Ještě že jsme měli zatáhnutou ruční brzdou. K pobavení cestujících nabízeli francouzské nebo anglické rádio. Navíc se na stropě objevil textový řádek, který nám sděloval informace o vlaku a kanálu.

Po zastavení - ve 4:53 /to není překlep - opravdu bylo tolik hodin/ - jsme dostali pokyn k nasednutí do vozu a k nastartování - dokud se nerozjelo auto stojící před námi, musel být náš motor vypnut. Pak jsme vyjeli z vlaku ven výjezdovým vagónem a zjistili jsme, že i na této straně byla lokomotiva. Zároveň jsem byl trochu potěšen, neboť se na obloze rýsoval slunný a teplý letní den. Ihned po njetí na most nás začali nahánět ukazatelé na levou polovinu vozovky. Pomalu jsme vyjeli z Folkestone a neznajíce povolenou rychlost, ihned jsme byli na dálnici na Londýn a jeli vstříc novým dobrodružstvím, která nás čekala - Londýn, Stonehenge, Stratford on Avon a další místa Anglie.

Aleš Hejral

Slavíme a oslavujeme

O Sklenařicích jsme se z kroniky dověděli snad už všechno, ale že místní sbor dobrovolných hasičů slavil letos 110. výročí svého trvání, to byla novinka. Slavnost se konala 11. července na známé louce ve Sklenařicích.

Sobotní ráno moc nadějně nevypadalo, bylo většinou pod mrakem, v poledne dokonce popršelo, ale pak najednou jako by si to počasí rozmyslelo, ukázalo svou přívětivou a sluncem zalitou tvář.

Na „hasičské“ louce se to hemžilo mladými i staršími občany, v uniformě i bez ní, družstva z jednotlivých obcí soutěžila, stánky s občerstvením plnily pilně svou úlohu, účastníci sledovali program připravenosti, bavili se zřejmě moc dobře a měli dobrý pocit z toho, že si zase jednou mohli vyjít a pobavit se.

Takový pěkný a srdečný dojem jsem měla z celé slavnosti.

Ale myslím, že je třeba se trochu zamyslet nad tím, jaký význam má pro obec i okolí tento sbor dobrovolníků, kolikrát asi za těch 110 let trvání museli zasáhnout, kolikrát pomohli a zachránili, co se zachránit dalo, možná někdy i životy.

Hasičský sbor byl ustanoven 13. 7. 1888 a do ustavující schůze se přihlásilo prvních 36 členů. Heslem jejich bylo: „Ať již ve dne nebo v noci, spějme bližním ku pomoci“.

Postupně se sbor vybavoval novější a lepší technikou, ale nejdůležitějším činem bylo vyřešení otázky vody, totiž vybudování 3 vodních nádrží, jedna se stala oblíbeným koupalištěm.

V současné době má sbor 57 členů, z toho 14 žen. Starostou je J. Hájek, jednatelem Lad. Haba, velitelem Roman Vodička, místostarostou Josef Nosek a hospodářkou Eva Patočková.

Ti bývalí členové nikdy nechyběli při hájení majetku svých spoluobčanů. A těm, kteří přišli na jejich místa a převzali jejich štafetu, přejeme, aby se jim vždycky dařilo, aby bylo požárů co nejméně, hlavně těch, které vznikají rukou zřádu.

Ludmila Hnyková

125 LET ZALOŽENÍ Sboru dobrovolných hasičů ve Vysokém n. J.

Pod heslem „Bližnímu ku pomoci“ se konaly dne 15. 8. 1998 oslavy - 125 let založení Sboru dobrovolných hasičů ve Vysokém nad Jizerou.

Již od ranních hodin doprovázelo průpravy hasičů sluníčko a byl předpoklad, že takto bude vypadat celý den.

Před jednou hodinou po poledni řízné zvuky místní dechovky vítaly první účastníky oslav před hasičskou zbrojnicí. Po třinácté hodině se slavnostní průvod v čele s vlajkou sboru odebral na místní fotbalové hřiště. Krátké zastavení bylo před místním hřbitovem, kam byl za zvuku chorálu položen ke kříži věnec k uctění památky všech zemřelých bratří. Poté průvod pokračoval na hřiště - místo konání oslav.

Oslavy zahájil místostarosta sboru - br. Adametz, který přivítal všechny přítomné, krátce seznámil s činností sboru od

založení až po současnost. Starosta MěÚ - br. Matura pozdravil přítomné, poděkoval hasičům za veřejně prospěšnou práci pro město i jeho občany, popřál elánu do další činnosti a soutěžícím hodně zdatu při soutěžním zápění. Poté se ujala slova starostka Sdružení hasičů Čech, Moravy a Slezska okresu Semily - sestra Ducháčková. Pozdravila všechny jménem okr. výboru a ústředí v Praze. Poděkovala za práci ve prospěch občanů místního sboru - jednomu z nejstarších v okolí. Současně předala sboru pamětní list s poděkováním za práci u příležitosti 125 let založení.

Po tomto následovalo losování družstev do soutěže, která byla připravena ve stylu zásahu družstva při likvidaci požáru, čímž zároveň kontrolovala připravenost družstva provést likvidaci co nejrychleji. Celkem se zúčastnilo 7 družstev a vítězem se stalo družstvo SDFH z Roprachtic, na druhém místě skončilo družstvo SDH Vysoké n. J. a na třetím družstvo SDH ze Staré Vsi. Soutěžilo se se záplem o nejlepší čas.

Účastníci mladí i starší měli možnost dále si prohlédnout vystavenou hasičskou techniku. Starou i tu nejnovější. V popředí zájmu byl dopravní automobil Praga z roku 1913, dále automobil Mercedes z roku 1973 a parní koňská stříkačka z roku 1908 - SDH Roztoky u Jilemnice, která byla roztopena a uvedena do provozu, což se líbilo hlavně přítomným dětem. Družstvo SDH z Jablonce n. J. na závěr soutěže předvedlo ukázkou útoku v dobových uniformách za užití dvoukolové ruční stříkačky, kdy děti si měly možnost zastříkat. V průběhu celého odpoledne

k tanci, ale převážně k poslechu vyhrávala dechová hudba pod vedením Jana Hejrala. Pro potěšení dětí byly houpačky, které byly neustále obsazené. Pro všechny bylo připraveno dostatečné občerstvení na posilnění - jídlo i ten odpovídající mok..

V podvečer vystřídal dechovou hudbu skupina NABOSO a pokračovala hudební produkce ve stylu country, kdy se tančilo do pozdních večerních hodin.

SDH Vysoké n. J. děkuje za pomoc při pořádání oslav těmto sponzorům:

MěÚ Vysoké n. J., firmám P&P - Petruška Vysoké n. J., Zemní práce Matoušek Vysoké n. J., autoprava Kučera Vysoké n. J., COMPACT spol. s r. o. Rovensko p. Tt., ZD Horal Vysoké n. J., Stap Vilémov. restaurace Na růžku - p. Doubková Vysoké n. J. a též TJ - oddíl kopané Vysoké n. J. za zapůjčení hřiště. Současně patří díky hasičským sborům, jednotlivcům, hasičům za zapůjčení techniky, výstroje a výzbroje, a všem ostatním, kteří byli nápomocní při přípravě a konání oslav.

Věřím, že mnozí účastníci oslav strávili na hřišti příjemné chvíle sobotního slunného odpoledne a letní teplé noci.

Za SDH Zdeněk Lukeš

Jsmo vděční všem sponzorům za finanční příspěvky, za zapůjčení hasičské techniky nové a staré a sportovního areálu, zvláště pak všem našim bratrům a sestram za příkladnou pomoc při zajištění oslav 125 let SDH včetně posekání hřiště bratrem Kadavým.

Ještě jednou všem srdečně děkuji.

*Alfréd Adametz
starosta SDH Vysoké n. J.*

Loupežník

Skupina mladých pražských herců nastoupila svoji šestiměsíční vojenskou službu v Armádním divadle. Jezdili po vlasti s pásmem Hrubínových veršů. Stalo se, že po představení ve Vysokém se trochu víc rozjařili, což mělo za následek noční výtržnost, která skončila v parku poškozením plastické mapy Krkonoš. Po vystřízlivění přišly obavy z trestu, byli přece jen na vojně. Ale chytří představitelé města si řekli, proč nevyužít příležitosti. Nabídli, že všechno bude zapomenuto, když si jeden z nich, herec už tehdy známý z filmu, zahraje s vysockými ochotníky. Dojednáno, vybrána hra, byl to Čapkův Loupežník, určeno datum a ve Vysokém se začalo pilně zkoušet. Když v den představení přijel náš host, zase se zkoušelo a opravovalo, až bylo všechno připraveno, včetně občerstvení, kdy se při přátelském posezení mělo lahvičkou drahého koňaku, koupeného na černém trhu, zapít „vmazání trestu“.

Večer byl sál divadla zaplněn do posledního místa. Nikdo si nechtěl nechat ujít podívanou na známého herce. Nejinak tomu bylo i v zákulisí. A tak se stalo, že po začátku hry zůstal v šatně sám Joska P., jinak představitel kováře. Svůj výstup měl až ve druhém dějství.

Z dlouhé chvíle objevil lahvičku koňaku a ochutnal. Ochutnal jednou, ochutnal podruhé, potřetí, tak dlouho chutnal, až byla lahvička skoro prázdná. To už se první dějství chýlilo ke konci,

když ze šatny až na jeviště bylo slyšet mohutný zpěv, vlastně hulákání. Ten trapný výstup netrval dlouho, Josku zkontroloval jeho drobná ženuška Žofinka, a tak mohla hra v klidu pokračovat. Problém nastal o přestávce. Kdo bude hrát kováře. Karel B. už měl odehráno, a tak roli převzal. Že neumí text, to nevadí, stoupne si na jeviště blíž k nápovědní budce, natočí se zády k hledišti a všechno bude v pořádku.

Nebylo. Snad trochu z nervozity, nebo aby působil chlapecky, začal se Karel pohupovat v kolenou. Při jednom takovém zhoupnutí mu najednou praskly kalhoty a jak byl tak zády k hledišti, z těch okrově žlutých koženek jukly na obecnostvo sněhobílé spodky. A při každém dalším zhoupnutí jukaly znovu a znovu.

V hledišti to nejdřív jen tak zašumělo, ale co se stalo v zápětí, nelze popsat. Karel se pohupoval, spodky jukaly a diváci řvali směchy. Jen herci na jevišti nevěděli, co se děje. Tam se právě odehrávala nejdramatičtější scéna celé hry, kdy se profesorova dcera vrací domů s dítětem v náručí a místo slziček dojetí takový uragán smíchu, že to budova Krkonoše ještě nezažila a asi už nezažije. Všechno se nakonec urovnalo, hlediště se ztišilo, hra dohrála v klidu, potlesk byl veliký, a když pak došlo na omluvy, řekl náš host cosi v tom smyslu jako že - alkoholem to začalo, a tak to nemohlo skončit jinak, než zase alkoholem, patří mi to! A posezení bylo i bez té lahvičky velmi srdečné a přátelské.

A. Čeřovská

Vysocká Madona

Znalec umění, vysocký rodák Dr. Vincenc Kramář, při jednom svém pobytu ve Vysokém nad Jizerou byl přítomen převlékání Madony, která nebyla nikdy ukázována bez obleků, byla vždycky ve dnech církevních slavností převlékána do různých „oděvů“.

Byl ohromen její krásou a hned obstaral kompletní restaurování a zařídil konzervační práce. Socha Madony byla těžce poškozena při požáru města v roce 1834. Odborné pojednání ale nenapsal, protože již nemocný v té době pracoval na díle o umění 20. století. Později pak zemřel.

Původ Madony se klade do první poloviny 14. století, je zřejmým projevem gotického umění. Madona je sledována v souvislosti s historií kostela sv. Kateřiny, jejíž kult se poprvé objevil v době působení Karla IV. Soška je vzornou řezbářskou prací, její autor je však neznámý.

KRAKONOŠŮV DIVADELNÍ PODZIM

XXIX. NÁRODNÍ PŘEHLEDKA VENKOVSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ

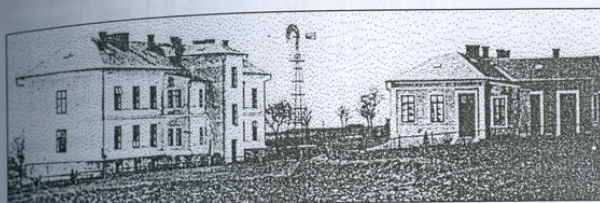

Vysoké nad Jizerou 9. až 17. října 1998

Pátek 9. října v 19.30 hodin DS Neratovice, M. Šára John Patrick Rajčatům se letos nedaří	Středa 14. října v 16.00 a 19.30 hodin DS bratří Mrštůků Boleradice, A. Calupová Branislav Nušič Paní Ministrová
Sobota 10. října v 16.00 a 19.30 hodin Divadlo DUHA Polná, P. Vaněk Miroslav Švandrlík, Karel Čejka Rodiče se zbláznili!	Čtvrtek 15. října v 16.00 hodin DS Jaroslav při KaSS Luže, J. Pištorová Sławomir Mrożek Na pustém ... ? (Na širém moři)
Neděle 11. října v 16.00 a 19.30 hodin DS Žlutice při DK Žlutice, B. Tetera Antonín Procházka S tvojí dcerou ne	Čtvrtek 15. října v 19.30 hodin DS Mama-ya & Papa-ya Praha, B. Dobiášová Shelagh Daleney Chuf medu
Pondělí 12. října v 16.00 a 19.30 hodin DS KS Bystřice u Benešova, M. Neradová Alex Koenigsmark Ostrov zánlivé	Čtvrtek 15. října ve 23.00 hodin Společná inscenace absolventů KPR dvě jednoaktovky
Úterý 13. října v 9.00 a 13.00 hodin Divadlo KLYH Lysice, R. Pradědová Josef Lada, Alex Koenigsmark Nezbedné království	Pátek 16. října v 16.00 a 19.30 hodin DS Horšovský Týn, G. Vašková Ivan Ůrkény Rodina Thotů
Úterý 13. října v 19.30 hodin DS při Obecní úřadě Kozlovice, M. Dědic John Patrick Podivná paná Savageová	Sobota 17. října ve 13.00 a 16.00 hodin DS Krakonoš-Theatre Sans-Liën, J. Hejral - D. Guilbert Molière Měšťák šlechticem Le Bourgeois Gentilhomme

ZA ROK MNĚ BUDE 100 LET

2. část seriálu z historie vysoké nemocnice

Obrázek nemocnice z roku 1901

Milí čtenáři, teď už víte, kdo je ta stoletá babička. Ale pozor! Vypadám pořád líp, pořád mě udržují kosmetickými úpravami zevně i vevnitř, uklízejí, čistí, leští, natírají, abych se všem pacientům líbila, aby byli spokojeni.

Slibila jsem další sloku své stoleté písničky, a tak tady ji máte. Paní primářka MUDr. Sinkorová si dala práci a sepsala všechno, co se se mnou dělo od první do druhé světové války. Budete určitě překvapeni. Vezmeme to tedy rok po roce, některý možná bude chybět, ale asi nebyl důležitý a nic moc se nedělo. A tak začneme!

Rok 1920 - stav nemocnice po 1 světové válce byl značně sešlý. Nebylo téměř nic. Svítí se petrolejkami, není prádlo. Jako zařízení jsou jen jedny staré kleště na zuby, starý roentgen, různé nepoužitelné instrumenty, nábytek zchátralý. Jedině zde zbyla spousta štěnic. Nastupuje Dr. Pluhař. Byl menší postavy, kulhal a choďil s holí. Jednou šel na procházku ke

Sklenářicům. Sedl si na lavičku a díval se na hory. Za nějakou chvíli si k němu přisedl strejce s holí. A hned se dal do řeči:

„Du do nemocnice, ale moc se mně nechce. Je tam nověj primář, pes, všichni se ho boje, hned všechno řeže. Nebyls tam taky? Koukám, že máš taky hůl!“ Dr. Pluhař se jen usmíval. Strejce odešel směrem do Vysokého. Pan doktor si ještě poseděl. Druhý den o vizitě přišel do pokoje a co nevidí, na jedné posteli sedí onen strejce.

Ten jen zbledl a div nespádl z postele, když uviděl, kdože to přišel. Jak to dopadlo, to se už neví.

Rok 1921 - prováděny dále různé opravy - nové omítky, všude dány nové xylolitové podlahy. Vypomáhá MUDr. Josef Lhota, obvodní lékař. Zvýšen počet lůžek na 58.

Rok 1923 - se zvyšuje počet lůžek na 75 a jako sekundář nastupuje MUDr. Jar. Vávra.

Nemocnice z roku 1924

Rok 1924 - zakoupen roentgen, operační stůl a různé lékařské nástroje. Započato se stavbou domu pro zaměstnance.

Rok 1925 - dokončena stavba domu pro zaměstnance, prováděny další menší úpravy a doplňováno instrumentárium.

Rok 1929 - je primářem MUDr. V. Piša, správcem p. Opočenský, 4 ošetřovatelky, 1 sluha, 1 kucharka, 1 prádlena a 3 služby. Byla vyměněna všechna okna v hlavní budově, provedeny nátěry oken, dveří a chodeb. V kuchyni provedeny obklady, nový rozvod el. energie.

Rok 1930 - je pokračováno v úpravách - vymalovány chodby a pokoje, dána nová osvětlovací tělesa. Zahrada byla rozšířena o nově zakoupenou parcelu a zavedeno malé ústavní hospodářství. Byla provedena revize Zemským úřadem v Praze a nemocnici navštívil vládní rada JUDr. Pankratz z Prahy.

Co tomu říkáte?
To bylo akcí,
a těch peněz, co do
mně investovali!
Nakonec ještě jed-
na zajímavost, kte-
rá se ale více týká
pacientů:

Rok 1900 - hospi-
talizováno 240
pacientů

Rok 1930 - již 926 pacientů, operací pro-
vedeno celkem 610, narkóza byla použi-
vaná již kombinovaná: chloroform, aet-
her, alkohol, lumbální enestezie a lokální
anestezie Novokainem.

Rok 1931 - instalován nový rtg přístroj,
zřízena strojní prádelna a žehlárna. Při-
koupena parcela a areál nemocnice oplo-
cen. Opět revize vládním radou Zemské-
ho úřadu v Praze.

Rok 1932 - za nevšedního pochopení
a ochoty Zemského úřadu v Praze vybu-
dováno ústřední vytápění v celé budově
v celkové hodnotě 222 000,- Kč. Tím
nemocnice získala značné na čistotě.
Koupelny a klosety byly obloženy kach-
ličkami. V kuchyni položena kachličko-
vá podlaha a stolokrb.

Rok 1933 - upraven terén před nemocni-
cí, vybudována nová kanalizace, pro-
hloubena studně a zakoupeno nové čer-
padlo. Tím byla vodou zajištěna
soběstačnost nemocnice. V témže roce

vypracovány plány na
výstavbu operačních
sálů.

Rok 1934 - výstavba
sálů pro formální
důvody odsunuta.
Zřízen nový sklep na
uhlí. Zakoupena
extenční postel s pří-
slušenstvím.

Rok 1935 -
v květnu započata a
v říjnu dokončena

výstavba operačních sálů s umývárnamy,
sterilizací a převazovnami v celkovém
nákladu 400 000,- Kč bez zařízení (kte-
rážto částka bude amortizována ze zdra-
votních příspěvů pro okres). Vnitřní zaří-
zení hrazeno z hospodářských přebytků
nemocnice a zdr. přírůžek. Současně je
vybudována nová koupelna pro nemocné,
vyměněna podlaha na chodbách v hod-
notě 30 000,- Kč a v důsledku sesouvání
půdy před budovou vybudována opěrná
zeď ze žulových kvádrů v hodnotě
30 000,- Kč. V říjnu 1935 přeměněn civil-
ní personál na řádový - Česká diagonie.
Velké poděkování patří okresnímu hejt-
manovi a předsedovi nemocničního
výboru za velké porozumění.

Stále nevyhovuje infekční pavilon,
kde je pouze 8 lůžek.

Rok 1936 - v srpnu započato s přístav-
bou a nástavbou infekčního pavilonu.
Tím se získá 30 lůžek, byt pro lékaře
a sestru, slunná lehárna s terasou. Pro
přístavbu a mrtvolnu plánováno postavení

Infekční pavilon nemocnice z roku 1936

samostatné budovy s nutností odkoupe-
ní dalšího pozemku. Celkový náklad
těchto akcí je asi 700 000,- Kč. Posla-
nec NS JUDr. Dufek se se vši energií
postavil za dobudování nemocnice,
významně vycházel vstříc okresní hejt-
man p. Kalík.

Od roku 1930 - 1937 je prakticky
vybudována nová nemocnice, zůstaly jen
obvodové zdi.

To bylo cizích slov a těch nových
pojmu, určitě vás to taky překvapilo, ani
jsem všemu nerozuměla. Však to také
není potřeba, hlavně, že všemu rozumějí
lékaři a sestřičky. Ti jsou pořád všichni
jako z cukru, že je radost se na ně podí-
vat. Však se také všem pacientům líbí
a mají je rádi.

Dneska je to tedy už všechno. Další
sloku mé písničky až zase příště, bude
o tom, jak to tu vypadalo za 2. světové
války.

Pro dnešek se s vámi loučím
vaše nemocnice

Osobnosti

Na Vysoké jsem nezapomněla

Trochu cizokrajně znějící jméno Loni Schweidlerová alespoň některým starším Vysokým nebude neznámé. Jeho nositelka působila 13 let jako rehabilitační pracovnice v někdejší vysoké léčebně pro pacienty nemocné kostní TBC. Určitě si na ni vzpomenou i někteří ochotníci, kterým mj. výtvarně nadaná Loni - tak signovala i své hezké obrazy - pomáhala s kulisami, s kostýmy. Dnes osmasedmdesátiletá paní Schweidlerová žije v Bratislavě, v malé garsonce v centru města, kde jsem ji na jaře navštívila. Jen co jsem vstoupila do pokojíku, zrak mi padl na originální starožitné porcelánové figurky a sklouzával mi tam i při našem rozhovoru. Pak jsem se dozvěděla, že jsou z moduritu a dělala je paní Ilona, převážně podle ilustrací Miroslava Cipára k Bratislavským pověstem Márie Ďuričkové. Z dílny Loni pocházejí i obrazy na stěnách a vyšívané stínítko stojací lampy se staroegyptským motivem. Poslouchala jsem, dívala se a schopnosti paní Loni upřímně obdivovala.

Paní Schweidlerová, jak jste se vy „Prešpuračka“ ocitla ve Vysokém?

Moje maminka onemocněla tuberkulózou a zemřela. Bylo to ve 40. letech a tenkrát na tuto nemoc ještě spousta lidí umírala. Koncem 40. let se Kochův bacil nevyhnul ani mně. Dostala jsem se do Tater a léčila se v Novém Smokovci v kdysi známém Szontágově sanatoriu.

Tehdy to už byl penzijní ústav PUSU. Na doporučení paní primárky jsem se přestěhovala do léčebny v Hágách, kde probíhal dvouletý zdravotnický kurz, kterého jsem se pak zúčastnila. Potom jsem v léčebně v Novém Smokovci působila jako zdravotnice s rehabilitační náplní se složkou pracovní terapie pro pacienty. V roce 1958 se konalo setkání rehabilitačních pracovníků v Nitře pod Zoborem v rehabilitačním středisku umístěném v bývalém klášteře. Zúčastnil se ho i pan Fučík, od kterého jsem se dozvěděla, že působí ve Vysokém nad Jizerou, kde pracuje i primář Putolov, jenž je současně ředitelem. Toho jsem znala, učil mě v kurzu v Hágách. Napsala jsem mu a zanedlouho - v květnu 1959 - jsem se ocitla ve Vysokém, v léčebně kostní TBC.

Jak na Vysoké vzpomínáte? Kde jste tam bydlela a kam jste ráda chodila?

Sestra Alena Jurenková, instrumentářka na operačním sále, se mě ujala a ukázala mi všechno v léčebně, budovy a okolí. Okolí bylo čarovné, typické domečky ... a nářečí - legrační a mě zvukem sympatické. Náměstí, škola, kostel, park a alej s krásnými kaštanovými, louky s kytičkami, les a hory. Ráda jsem chodila do přírody malovat, např. na Dykovo skálu, na koupaliště. Zkusila jsem i lyžovat, ale lyže - ještě ty staré dřevěné - byly krátké, vypůjčila jsem si boty - byly malé, tak si to dovedete představit. Na pracovišti jsem cvičila s pacienty, jednotlivě i se skupinami, v létě na krásné louce za pavilónem, kde jsem bydlela. S pacienty jsme dělali různé práce s dřevem, figurky z moduritu. Pořádali jsme i výstavy fotografií a různých prací, na kterých se v

kým zájmem podíleli hlavně muži. Okouzilo mě ochotnické divadlo.

Jaké byly vaše další osudy poté, co jste opustila Vysoké?

Když byla vysoká léčebna v roce 1972 zrušena, přesunula jsem se i s nedomocnými pacienty na Moravu do Jevíčka. Byla tam nádherná zahrada a okolí, kde jsem mohla malovat a pokračovat ve svých oblíbených činnostech. Působila jsem tam do odchodu do důchodu, tzn. necelých pět let. Vystavovala jsem i své práce pod názvem Hobby. Pak jsem se jako 57 letá vrátila do Bratislavy a žila se svou starší sestrou. Bylo nám dobře, dokud neomocněla a v roce 1986 nezemřela. Shodou okolností jsem získala byt v domě, kde žila moje mladší sestra. Bydlím naproti ní, vedeme částečně společnou domácnost. Jsme si oporou.

Jste nějakým způsobem spjatá s Vysokým i dnes? Udržujete kontakt s přáteli?

Na Vysoké ráda vzpomínám a stále se zajímám o to, co se tam děje. Píši si s Mařenkou Hejralovou a znám celou její rodinu, všechny s ochotnickými srdci. Na Adélku Hanušovou bohužel už jen vzpomínám. Hodně jsem se stýkala s paní Vašíčkovou a s paní Vackovou. Píši si s paní učitelkou Hnykovou, redaktorkou časopisu Větrník, který dostávám a který je pro mě též bohatým zdrojem informací.

Slyším, že se svou sestrou komunikujete maďarsky. Jaké řeči ještě ovládáte?

Tatínek pocházel z Maďarska a maminka se narodila ve Vídni, takže doma jsme mluvili maďarsky a německy. Jinak mluvím česky a slovensky, nebo

spíš československy. Jako mladá jsem se stala balerínou v Itálii. Byla jsem nadšená tancem a příbuzní z Maďarska mě pozvali do baletní školy, kterou měli v Itálii. Všechno pro mě bylo nové, líbili se mi lidé, města a nejvíce Neapol. Za tři roky, co jsem tam byla, jsem se docela dobře naučila italsky. Žel mluvím už jenom sama se sebou, někdy si v duchu píši s paní, u které jsme v Neapoli bydleli. Někdy si také tiše zpívám písničky, které mě tenkrát nadchly. Umím také trochu rusky a rozumím i francouzštině.

Zařadila bych vás k lidem tzv. všestranně umělecky nadaným.

Malovala jsem, dělala jsem si i plakáty pro své výstavy v léčebnách, fotografovala jsem, šila, vyšívala, vyráběla maňásky a podle různých výtvarných předloh i figurky. Vzpomínám si, že své první olejové barvy jsem dostala k 10. narozeninám. Většinu mých výtvarných prací tvoří akvarely a oleje. Přitom až na ten balet, který přerušila válka, jsem byla samouk. Teď už jsem téměř se vším přestala, i když trochu radosti nám se sestrou ještě zůstalo. Máme přátele a tu a tam nám ještě slunce svítí.

Paní Schweidlerová, děkuji za rozhovor a toho sluníčka Vám přeji co nejvíce.

Alice Sládková

Kromě srdečných pozdravů Vysokému a všem známým jsem z Bratislavy přivezla i několik darovaných maňásků. Pozorují prvňáky ve vysoké základní škole. Vyrobila je kdysi paní Loni, aniž by tušila, že se po letech nastěhuje do městečka, kde ona sama strávila vlastně šestinu svého dosavadního života.

Z HISTORIE známé a neznámé

Kronika Sklenařická

Část 17.

Historické momenty v době 1. republiky

V letech 1927-31 byli v obci národní socialisté, sociální demokraté, komunisté.

Elektrické světlo

Prvně se svítilo dne 10. prosince 1925 v čp. 164 a 186.

Tělocvičná jednota Sokol Sklenařice

Založena 6. 1. 1901, sídlila v Mexiku, kde se cvičilo a hrálo divadlo 4-6x ročně. Hlavním inspirátorem založení byl Josef Patočka, č. 27. Sokol se zúčastnil veřejného cvičení v okolí okrsku, župě i sletu v Praze. R. 1931 zakoupena stará škola a pořízeno loutkové divadlo. Obnovení v letech 1946-48. 1948 účast na XI. všesokolském sletu a po sehrání několika divadel činnost ustala.

Sbor dobrovolných hasičů

založen 5. 8. 1888. Zakladatelé - J. Patočka, F. Zitek, V. Metelka, Š. Patočka. Stará stříkačka 1889, nová 1901. Zbrojnice postavena asi 1893. Župní sjezd XIV. byl ve Sklenařicích 1897. Spolková místnost v hostinci Yorku.

Jaroslav Skrbek

zvčnil Mexiko, část obce u Patočků, světlici u „Tomášů“ č. 27 o vánocích, Mandovu lípu 2x před a po katastrofě.

Živnosti

- dříve zde byl řezník, pekař, klempíř, holič, krejčí, truhlář, obuvník. Pro nedostatek práce zanechali řemesla nebo se vystěhovali.

Živnostníci v r. 1949:

hostinec Mexiko - V. Halíř, hostinec York - P. Haba, kupecký obchod - K. Haba, L. Haba, B. Kramářová, nákladní autodoprava - F. Polák, návlak korál /faktor/ - P. Kašák.

V Blansku: řeznictví - V. Červinka, mlýn a pekařství J. Hartig, kovářství V. Korčák, hostinec - Z. Kašák.

I. Řehořová

Po stopách památných hospod

Část 3

Tříč

Obec Tříč leží na jižním předhůří Jizerských hor a rozkládá se po obou březích Tříčského potoka, který teče od Vysokého, rozděluje obec na Hrubou a Malou Stranu a vlévá se do Jizery, která tvoří přirozenou hranici na východě. Na severu pak tvoří přirozenou hranici potok Sklenařický. O názvu obce se

dodnes vedou spory. Podle soupisu obcí, který byl vydán asi v roce 1941 v Liberici, a kde jsou obsažena jména obcí, jak byla z minulosti zachována, se od r. 1654 byla postupně jako Tržicze, Tržycz, Trschitz, Tržitž, Tržitsch, Tržič, Tržitska, Tržič, až do r. 1790. Od r. 1795 je poprvé uvedeno Tříč, r. 1848 Tříč i Tritsch, do r. 1923 pak Tříč, r. 1924 Tříč, i Tříč nad Jizerou, r. 1938 Trschitsch, Trschitsch, r. 1945 Wetterschutz, Grünwiese, a konečně od r. 1945 Tříč. Zajímavý názor měl písmák ze S. Vsi, který napsal, že Tříč nemá jméno od tří domů, ani od třetí lny, ale od střežení, hlídání a uvádí, že v Držkovské matrice ze XVII. století je psáno Střič.

Podrobné údaje o názvech obce byly převzaty z materiálů o Tříči od p. Marka, bývalého tajemníka města Vysokého n. Jiz.

O hospodách, které sloužily lidem, kde se v minulosti scházeli, kde se tancovalo či schůzovalo, cvičilo, hrálo divadlo či i nakupovalo, kde se zastavovali lidé při delším putování za obchodem, do mlejnů i jinak, jsme si zde v museu povídali s panem Františkem Patočkou, dříve ved. zootechnikem.

V minulosti snad první hospoda byla u Hajnů u cesty zvané Trhovice - vedoucí od Vysokého přes Kamenec do Jablonce n. Jiz. a dále přes Rokytnici n. Jiz. do Slezka. Po té prý dle vyprávění přešla směrem od Jablonce n. Jiz. i malá skupinka pruských vojáků, kteří postupovali v r. 1866 na některé postavení jejich vojsk v prusko-rakouské válce.

Při staré cestě vedoucí po vsi dolů k Jablončce /dnešní silnice nevede úpl-

ně přesně tudy, co cesta/, stála první hospoda, dnes pan Hrubý.

Niže byla Karpiškova hospoda s trafikou, roubená, a sice v místech, kde se odbočuje na Malou Stranu, doprava nahoru. Hospoda sloužila za 1. republiky, asi od 30. let do okupace, vlastnilo ji družstvo z Hamrů - Konzum. Dnes je v těchto místech parkoviště.

Pod ní dále byla hospoda Nosálova, původně přízemní, p. Nosál postavil ještě patro, za 1. republiky byl zde hostinský František Stěhule, naposledy potraviny, nyní je hospoda na prodej. Než byla postavena sokolovna, hrálo se zde divadlo, cvičilo se, pořádaly taneční zábavy atd.

Další významná cesta vedla směrem do mlýna /později továrna/ v Hradsku, kolem Patočků „Suků“. Byla zde hospoda již na začátku 19. století a obchod - mouka, kroupy, sůl. Nad Tříčským potokem směr Hradsko, tzv. grunt u Suků, inspiroval i tvůrce mnohých modelů ve vysokém museu Fr. Hanuše. Jeho model zatím není vystavován, vyžaduje opravu.

Těsně před Jabloncem, asi 30 m pod silnicí, byla hospoda u Pechů, bylo zde koňské řeznictví a vyváželi zde zvláště pro dělníky z jabloneckých továren. Vyhořela po 2. svět. válce. Z tohoto rodu pocházela spisovatelka Eliška Krásnohorská. Pseudonym Krásnohorská přijala po předcích z rodu Pechů, kteří byli rytíři z Krásné Hory.

Dnes je ve Tříči jediná hospoda, v sokolovně, otevřena převážně v pátek, sobotu a neděli, přechodně ji vlastnil Spolek přátel sokolovny, nyní opět Sokol.

Jana Vaváčková

Janatu čuník

Jennoho dne si postěžoval Janata svý ženě: „Mámo, my porád jen to kyselo, kantoráky nebo sejkory. Chtělo by to taky někdy kus masišťe nebo aspoň nákej ten šinkelt“. Janatova vidina teplejch iternic, vovaru, presbuřtu a inejch vepřovejch dobrot přivella ho na nápad koupit si čunika. „V chlívku je jen kozišťe“, mudroval Janata, „placu je tam pro něj habaděj. Do vánoc ho vykermíme. Mlíčišťe máme svý a nákej bandor taky. V zejmně se budem mít jak v ráji“. Tak se taky stalo a vobstaral se čuník. Janata vo něj pečoval, dopřával mu a čuník jen kvet. Ale dlouho se s nim netěšil. Byl horkej červenec, sušily se sena. Já, coby desetiletej hoch, sem s otcem přijel s fúrou sena k chalupě, tam na nás čkal Janata. Otec poudá, „Co se děje, Janata?“ a von na to „Ty, Francku, to prase nechce bejt... „To asi chytlo zápal plic, nediu se, takovýhle hyce“, otec na to „Co s nim uděláme?“ voptal se starostlivě Janata. „Co by sme s nim událi, zapíchnem ho, lepčej zabitej než chcíplej“ rozhodl otec. Šel do chalupy do kuchyně, našel špičatou kudlu, párkrát ji vobtáh vo kamenicovej hrnek a šel na to. Prase kvičalo, jako dyž ho na nože bere, ale za chvíli ani nepíplo a bylo po ušem. Přijeli jsme s druhou fúrou domu a Janata na nás čkal znovu. „Copak“?, voptal se otec. „Ty, Francku, my sme to prase zapoměli voparit“. „I prasakulente, to ste událi malér“, poudá otec. „No, nic, Janata, viš co, pořánně voptáhní břitvu a vohol ho“!

Janata posmutnělej šel domu k baráčku. Jestli ho vopraudu voholil, jak mu otec radil, juž nevim. Ale isto istě na vánoce u Janatu nebyla ani jenna s těch dobrot, co si Janata přectavoval.

*Perlička ze vzpomínek mého mládí.
František Palas
Roprachtice-Praha*

SPORT

Z činnosti vysockých lyžařů

Lyžování má sice své hlavní období v zimní sezoně, ale bez soustavné celoroční činnosti se již nedají dobré výsledky očekávat. Začátkem prázdnin bylo osmnáct sjezdářů a běžců na společném soustředění na hoříckém koupališti Dachova. Tomuto soustředění předcházela výkonnostní test, a to se také projevilo jako přínos do kvality akce. Nedocházelo k tomu, že by někteří účastníci na náročnost tréninků nestačili a ukázalo se, že výkonnost našich nadějí je na dobré úrovni.

Treninková činnost běžců pokračovala i přes prázdniny dvakrát v týdnu. Účast z důvodů dovolených byla u většiny dětí krátkodobě přerušena. Závodníci, kteří budou startovat v dorosteneckých kategoriích, Šárka Kořínková a Jirka Doulík, startovali na pěti závodech do vrchu. Ostatní prokázali svoji výkonnost na podzimních přespolních bězích. U většiny

dětí se dá očekávat výkonnostní zlepšení, ale na druhou stranu také je třeba říci, že ani v ostatních lyžařských oddílech přes léto nezaháleli a zvýšené úsilí musíme věnovat podzimní části přípravy. Ale ani ostatní činnost neusnula. Koncem června jsme uspořádali již tradiční závod v běhu do vrchu na trati od dolní stanice lyžařského vleku na Štěpánku. Běžci provedli úklid posekané trávy na rozšířeném pozemku běžeckého areálu. Osmnáctého července jsme byli spolupředateli II. ročníku mezinárodního závodu v orientačním superduatlonu - „ROCKY MAN 98“, na trati Praha-Rokytnice nad Jizerou. Zde je třeba uvést, že jde o mimořádně náročnou akci, kdy po závodu v běhu v Praze závodníci pokračují formou orientační jízdy terénem /asi 180 km/. Navíc jim pořadatel trať ztížil různými překážkami. Například našim posláním při této akci bylo zajištění kontroly a změření času sjetí vysocké sjezdovky. Po absolvování jízdy na kole čekal závodník ještě závěrečný běh v Rokytnici nad Jizerou. O náročnosti svědčí skutečnost, že čas vítěze Jana Zurinka z Jablonce nad Nis. byl téměř 11 a půl hodiny a z 25 startujících závod dokončilo pouze šest závodníků. Další naší činností byla spolupráce s rokytnickými lyžaři na prvním ročníku v běhu do vrchu na trati od sportovní haly v Rokytnici na Dvořáčky. Kompletně jsme zajišťovali rozhodcovskou činnost. Za velmi pěkného počasí se závod mimořádně vydařil. Hned první sobotu po prázdninách jsme byli pořadatelé již 29. ročníku přespolního běhu „Okolo Petruškových vrchů“

Za Č. S. K. V. Zdeněk Seidl

Poutní volejbal

Již řadu let pořádají vysočtí volejbalisté poutní turnaj smíšených družstev. Podmínkou pro družstvo jsou vždy tři muži a tři ženy. Z počátku hrála na turnaji tři až čtyři družstva. Postupně však získal turnaj takovou oblibu, že neustále stoupal počet účastníků. V loňském roce startovalo deset družstev a je třeba připomenout, že našemu družstvu se mimořádně dařilo a prohrálo až ve finále s družstvem z Roudnice nad Labem. Letos se turnaje zúčastnilo rekordních jedenáct družstev. Původně jsme chtěli postavit dvě družstva, ale absence několika hráček z „áčka“ nám umožnila postavit pouze jedno družstvo. Hráli jsme celkem dobře, ale na postup ze základní skupiny to nestačilo. I když nám K postupu scházely pouhé dva „míče“. Turnaj se po všech stránkách vydařil. Bylo sehráno 24 utkání a ve finále nakonec vyhrálo družstvo z Opavy nad družstvem z Plzně.

*Za oddíl volejbalu
Z. Seidl*

KČT

Léto uteklo a my můžeme bilancovat. Podnikli jsme 2 docela velké akce.

1. byla Veltrusy a Karlštejn

od 18. - 20. července, počasí přímo ukázkové. Na cestu jsme se vydali v pátek navečer. Spali jsme po obě noci v ubytovně ve Veltrusích.

Sobota: dopoledne jsme si prohlédli hrad Karlštejn a prochodili jsme celé okolí. Především jsme navštívili zatopené vápencové lomy, které mají zajímavá jména: Velká Amerika, Malá Amerika a Mexiko. Prošli jsme i starými štolami bývalých vápencových dolů (4 km.), navštívili jsme hrad Okoř a přes Zákolany jsme se vrátili na noc do Veltrus. Celkem jsme ušli 32 km.

Neděle: nejprve byla na řadě obora veltruského zámku, potom vlastní zámek s pěkným parkem. Architektura parku je obdivuhodná, škoda jen, že do mnohých altánků se už zakousl zub času. Odpoledne jsme se vydali na kánoích do Mělníka. 20 km po vodě na kánoích byl pro nás

„suchozemské horáky“ zážitek na celý život. Přežili jsme to však všichni. Škoda, že nás bylo jen 7.

8. 8. 1998

Tento den „tří osmiček“ proběhl nultý ročník Cykloturistické akce krajem Západočeských vlastenců. Účastníků bylo 120. 80 km museli ujet cyklisté, 40 km bylo pro pěší. Počasí bylo zase vynikající. Největší obdiv patřil Pavlu Doubalíkovi st., který ujel za pořádného horka 2 cyklotury, celkem 170 km. Celý podnik byl velice zdařilý. Věříme, že pravidelným opakováním se bude zvyšovat i počet účastníků.

J. L.

Oddíl kuželek při TJ Spartak Rokytnice vyhlašuje

I. ročník

Rokytnické neregistrované ligy hráčů v kuželkách

tříčlenných družstev mužů a žen

Termín: říjen - listopad.

Informace, přihlášky (do 30. 9. 98) na adrese:

Zdeněk Novotný
Horní 618
Rokytnice n. J.
tel. 92886

Společenská kronika

Životní jubilea

Vysoké nad Jizerou

- 11. 09. Štefania Sajdllová 73 let
- 19. 09. Marie Šaldová 84 let
- 25. 09. Jiřina Janoušková 72 let
- 30. 09. Věra Vavřková 85 let
- 12. 10. Ludmila Hodycová 87 let
- 14. 10. Blanka Lukášová 77 let
- 20. 10. Josef Kučera 71 let
- 24. 10. Josef Hejral 71 let
- 29. 10. Věra Petrušková 84 let

Helkovice

- 29. 09. Miloslava Špidlenová 77 let

Sklenařice

- 05. 10. Drahomír Kaván 72 let

Stará Ves

- 05. 10. Božena Svatá 82 let
- 26. 10. Karel Svatý 85 let

Tříč

- 06. 10. František Haken 87 let
- 19. 10. Marie Nigrinová 73 let
- 28. 10. Anna Fišerová 84 let

Všem jubilantům blahopřejeme

Narození

- 26. 7. se narodila Karlovi a Žanetě Peterkovým dcera Karolína
- 21. 8. se narodil Martinovi a Petře Patočkovým syn Martin

Svatba

- 22. 8. uzavřeli sňatek Martin Turpiš a Květuše Nosková ze Sklenařic

Novomanželům přejeme hodně štěstí

Úmrtí

- 10. 8. zemřel Ladislav Junek ve věku 78 let
- 10. 8. zemřel Antonín Vavřka ve věku 86 let
- 20. 8. zemřel Václav Holub ve věku nedožitých 74 let

Všem pozůstalým projevujeme upřímnou soustrast

Děkujeme všem, kdo projevem soustrasti nebo vzpomínkou uttili památku pana **Antonína Vavřky**.

Zarmoucená manželka a syn s rodinou.

Zemědělské družstvo Horal Vysoké nad Jizerou

n a b í z í

BRAMBORY **k zimnímu uskladnění**

odrůdy: SANTÉ, AGRIE, KARIN

cena: 400-500 Kč/q

**prodej bude zahájen začátkem měsíce října v areálu družstva,
možnost objednání předem:**

telefon 0432/593910

zázn. a fax č. 0432/94418

při objednávce nad 10 q v okruhu 40 km doprava zdarma

Uhelné sklady **Rokytnice nad Jizerou**

V á m n a b í z í:

- hnědé uhlí ořech
- kostka
- koks
- brikety a palivové dřevo
- drtě, písky, štěrky, kámen, prach
- dřevěné uhlí

**Objednávky včetně dopravy možno uskutečnit
na tel. číslech: 0432/92321, 92277, 591381**

O d n á s t o m á t e j e š t ě d n e s !

Stavební firma JANDA **Jablonec nad Jizerou**

tel. 0432 - 591143, tel. + fax 0432 - 591118

Přijme:

- pracovníka zásobování prodejny stavebnin
s předpoklady pro vedoucího prodejny

Divize výrobní provádí:

- zednické a obkladačské práce
- klempířské a pokrývačské práce
- kompletní dodávku kanalizací a vodovodů
- pokládání zámkové a zatravnovací dlažby
- kompletní dodávku občanských a průmyslových objektů
- sádkartonářské práce
- malířské a natěračské práce

Divize obchodní nabízí:

- široký sortiment cihel, bet. výrobků
- lepenky izolační
- tepelné izolace různé tloušťky
- velký výběr obkladů a dlažeb
- maltové a omítkové směsi
- valcované U a I profily, betonářské železo

Vzorková prodejna nabízí:

- koupelnové skříňky a soupravy
- sprchové kouty hranaté a půlkulaté
- sanitární keramiku - WC, umyvadla, . .
- klasické a pákové baterie
- vany I. i II. jakosti
- velký výběr zrcadel

Dále firma nabízí:

- vyprojektování všech stavebních prací
- konzultace s architektem
- pomoc při jednání se stavební spořitelnou